

Karolinas ekvation

"They blame it on Marilyn, or the heroin, where were their parents at?" – Marshall Matters

Karolinas sjätte eskapad

Den mörka lägenheten kändes mörkare än någonsin när Karolina kom hem från tingsrätten den dagen, våren var kommen, Heroinet var slut, inte tillfälligt, det var slut för alltid. Den tunna dimman lämnade boningen kring hennes ögon, livet var inte slut, drogerna fanns kvar, men Heroinet var slut. Slöjan hade lyfts bort och livet stod klart utan sprutorna som frammanade bilder av tider som inte existerade, men livet var inte slut, samhället kräver pengar hon inte har, brottet var självdestruktivitet, hon får nu börja sälja drogerna för att blidka etablissemang, byråkratins perverterade paradoxer.

Klockan på dörren ringer och in kommer en av de hennes, en man som hon känner djupare än genom hallucinationerna, idag ska de sälja giftet hon har förvarat i köksskåpet under diskbänken. Han stiger in i hennes lilla vrå, miljonprojektens sköte, i kvarten som kallas hennes, slår sig ner på sängen, vinet tas fram och pipan stoppas.

Meningslösa reflektioner om djupa saker såsom livet utbytt i koder som de förstår genom ruset. Djupare och sannare insikter än Sokrates någonsin hade, om Kant hade rökt änglagräset från en ensam mans garderob, frukten av en ensams enda vän, en änglaplanta. Hade Kant rökt detta, druckit av vinet och hört Karolinas tre, ej sammanhängande ord, tre ord som skapar en sanning, mer värd än ett dussins akademikers samlade erfarenheter. (Erfarenheter av dogmatiska satser av logik.) Hade Kant bara hört dessa tre ord, då hade han lutat sig bakåt i sängen, sett på stjärnorna som inte existerade i taket och sagt; "Fett soft!" Men Kant hör inte... och Karolina glömmer snart.

Natten är ljum, eller är det kvällen? De skrattar tillsammans för att dölja vad de gör, vad meningen egentligen är med månskenspromenaden, eller är det en gatlyktspromenad?

Karolina låtsas för sig själv, låtsas att det finns en annan innebörd med utflykten än att sälja gräset som leder till ljuva jaktmarker. Hon låstas att han har bjudit med henne ut, efter att de har haft en romantisk stund med vin och levande eld. Att de nu går båda två, sneglar på varandra, undrar vem som ska våga ta den andra i sina armar, kyssa den, säga de ömma ord båda tänker på. De ska gå till en strand och breda ut en filt av nyktra illusioner och drömmars verkliga väv, på den ska de förlora sig själva i ett rus av kärlek, inte gift.

Men Karolina låtsas bara för när hon vaknar upp ur drömmen är de framme, en park, en park med träd, bänkar, rabatter, allt som hör parker till. Hon minns vad de skulle göra.

Men ännu är de ensamma, och ännu är de rusiga. Var det såhär livet skulle bli? Vad det detta du tänkte på Karolina, när du var tio år och kämpade med matematikläxan? Var det detta du kämpade för? Ekvationen går inte jämt ut, Karolina= y, han= x, livet= z upphöjt med x.

Men, $x+y*\text{gift}=?$ Nej, det var inte detta du så enträget jobbade för, du skulle bli något, men du blev en misslyckad ekvation. Ekvationens produkt skulle vara lyckan, slentrianens lycka. Men detta är vad du blev Karolina, bäst att göra vad du kan av det, ingen slentrian, bara $x+y=\text{rus}$, vilket som.

Karolina och hennes vän (=x), hade nu väntat till den avtalade tiden, och köparna av denna vara brukar inte infinna sig för sent, inte idag, ikväll, inatt heller. De kommer på stigen, de tunga stegen av missbrukare, de omisstagliga rösterna från några som är tyngda av begäret, men lättade över avståndets krympande. Men, ... , dessa röster är inte tyngda, de är uppslupna, de talar som om de ska på fest, men de är... det är barn. Det är fem av dem, det är flickor och pojkar, de kan inte vara äldre än sexton lätta år. Fem stycken, den mängden som skulle säjas räcker knappt till två personer, men detta är barn. Vad gör de här? Vad gör de i

Karolinas liv? De ska stå utanför Konsum, be någon att köpa ut folköl åt dem. Vad ska de med den ensamma mannens växt till?

Karolina vet att det är fel, men ändå, de är individer, de kan välja själva, de kan... Nej! Inte behöver hon rättfärdiga sitt handlande, de är inte hennes ansvar, det är föräldrar som inte är där som ska bära hundhuvudet. Samhället vill skyla på sådana som henne, därför att samhället är ett kollektiv av misslyckade föräldrar. Om det är något ni ska lära er barn, så är det cynismen. Ta emot änglagräset, ge henne pengarna, tack, ni är klara med varandra, någon mamma kommer att känna den söta doften men det är inte ditt fel Karolina. Men någon mamma kommer känna doften och ta ut sin vridna förtvivlan i form av nya hårdare lagar, medborgargardet mot narkomaner. Det är samma mamma som inte är här, det är samma mamma som ser snett på dig och viskar hemska saker bakom din rygg. Ja, varsågod, tjackhora? Tack? Om några år är det din dotter du får ge böter, fängelse, vård och skam.

Nu kan ni gå hem, men x vill stanna, han vill tala med barnen, kundkontakt Karolina. Men han måste vara med för han är den viktigaste delen i din imaginära ekvation, så Karolina, du får också stanna.

I deras ålder Karolina, visste du intet, det vet inte dessa barn heller, de tror att gräset är genvägen till lyckan, de kommer att lära känna livet genom misären. Dessa barn som inte ens kan rulla ordentligt, din kompanjon (=x), får hjälpa dem. Ruset tar tag i dem också, ruset av spänning, välkomna till Karolinas värld barn.

Parken brister av rus och x har gått för långt! En ung pårökt kurtisan har tagit honom i sina armar, som du skulle göra Karolina, nej inte som du, det där är vulgärt, du ville ha magik. Det är inte svartsjuka som svallar i ditt blod, det är besvikelse och avsmak. Kurtisanen är en oönskad variabel, något som ruinerar produkten av din ekvation, ett minustecken med smink som raderar bort dig.

Tal, rus, äckel, söta cigaretter, av åldern tvingade puritaner hos Bacchus.

I ren frustration över din misslyckade ekvation, över hårdheten i att se de verkliga frukterna av en optimistisk fantasi, över galla mot moralisterna, vars egen avkomma inte ens kan lämna dig ifred.

Du flyr, här är det nog, ensam flyr du i natten, bort, hem. Bitterhet, så banalt, en magisk fantasi förstörs av en flicka, vars mamma kommer att känna en söt doft.

Kan det vara så att du behövde ett substitut för Heroinet, eller, är du verkligen fylld av kvinnlighet, drömmar och känslor? I så fall Karolina, ber jag om ursäkt, och jag lovar att någon gång ska din fantasi bli verklighet, någon gång ska din ekvation gå jämnt ut. Du har mitt ord.

Hälsningar; Poeten/Gud - Jonas Pedersén